

Lâm Triều Anh Sống Lại

Chương 10 : Chương 9: Âu dương phong - Tây độc của tương lai

Mặc dù tới từ nay đến ngày mười lăm tám tháng luận kiếm Hoa Sơn chỉ còn gần một tháng nữa, nhưng bởi vì khoảng cách từ "Lâm tương trấn" tới Hoa Sơn cũng không quá xa, hơn nữa Lâm Triều Anh đối với khinh công của bản thân khá tự tin, cho nên nàng cũng không lo lắng vì mình trì hoãn thời gian du sơn ngoạn thủy mà chậm trễ thời gian. Đối với Lâm Triều Anh mà nói, việc đêm qua cho một người không quen biết một bình "Ngọc phong đan" căn bản chỉ là một chuyện nhỏ, nhỏ đến mức cho đến khi Lâm Triều Anh quay về khách sạn ngủ một giấc sáng hôm sau liền quên mất chuyện này.

Vì đêm qua Lâm Triều Anh ở chợ đêm của "Lâm tương trấn" du ngoạn vui vẻ hồi lâu, cho đến tận lúc trên đường phố không ai, các cửa tiệm cũng đã đóng cửa. Lẽ dĩ nhiên hành vi thức đêm này của Lâm Triều Anh, trực tiếp ảnh hưởng đến thói quen thức dậy của nàng, làm cho sáng hôm sau khi nàng thức dậy, mặt trời lên cao ba sào. Khi Lâm Triều Anh thức dậy phát hiện thời gian đã trễ như vậy không khỏi có chút biết vậy đừng làm, ngày đầu tiên ở bên ngoài Cổ Mộ liền như vậy lơ lửng, nếu như bị Tôn bà bà biết, còn không biết còn kinh ngạc đến thế nào đâu. Buông này suy nghĩ kì lạ này ra, Lâm Triều Anh xuống giường rửa mặt, mặc xiêm y, chải tóc đơn giản, lấy ra một ít mật ong cho chồn bạc Hàn Ly, rồi xuống lầu tìm một vị trí gần cửa sổ rồi ngồi xuống, Lâm Triều Anh gọi một ít điểm tâm đơn giản cùng cháo, Lâm Triều Anh vừa ăn điểm tâm vừa một bên lẳng lặng ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, nhìn ngã tư đường đông đúc tấp nập, người đến người đi.

Bởi vì bình Ngọc Phong Đan đã cho tối qua, ngày hôm nay của Lâm Triều Anh nhất định sẽ không còn bình yên như trước. Đúng là sợ cái gì cái đó sẽ tới, Lâm Triều Anh vừa mới ăn xong điểm tâm, liền có một vị khách không mời mà đến ngồi vị trí đối diện Lâm Triều Anh. Lâm Triều Anh mặt không chút thay đổi ngẩng đầu, liền nhìn thấy trước mặt nàng là một nam tử áo đen, tuổi sắp xỉ nàng. Nam nhân trong tay cầm xà trượng, thoạt nhìn liền biết đây là một người không dễ chọc. Lâm Triều

Anh bởi vì đã lâu không rời Cổ Mộ, cố hết sức nghĩ cũng không nghĩ ra người trước mắt mình là ai, sau cùng chỉ là mặt không đổi sắc nói: “Vị công tử này, tiểu nữ thích yên tĩnh. Huống chi nơi này còn trống rất nhiều bàn, công tử có thể ngồi vào vị trí khác chẳng?” lời này của Lâm Triều Anh là trực tiếp nói trắng ra lại không hề khách khí, cũng không biết là áp căn liền do không để đối phương vào mắt, hay là do cố ý muốn chọc giận đối phương.

Nam tử hắc y kia cũng không có vì lời nói không khách khí của Lâm Triều Anh mà phẫn nộ, ngược lại đặc biệt bình tĩnh nói: “Tuy rằng nơi này đúng là còn có rất nhiều bàn trống, nhưng tại hạ nhìn thấy cố nhân, tự nhiên là muốn ngồi đối diện cố nhân.”

Lâm Triều Anh trong lòng thật nghi hoặc, nam nhân này nhìn qua rất nguy hiểm, hẳn chính là loại người khiến người khác nhìn qua một lần là không thể nào quên được, nhưng hẳn lại luôn miệng nói hẳn là cố nhân. Hơn nữa, người này đang cầm trong tay cây trượng hình xà nhìn qua có vẻ vô cùng trân quý, hơn nữa đối với một người ghét rắn như nàng thì không thể nào quên được cây xà trượng này. Tất nhiên, Lâm Triều Anh làm sao biết được hẳn chính là người được nàng vớt cho lọ ngọc phong đan tối qua.

Lâm Triều Anh trong lòng hình như có một ý nghĩ thoáng qua, lại không nghĩ được rõ ràng, nhưng sắc mặt vẫn không chút thay đổi nói: “Vị công tử này, ta nghĩ ngươi nhất định là nhận nhầm người rồi, theo ta nhớ trước ta giờ chưa từng gặp ngươi”.

Nam nhân cười cười từ vạt áo lấy ra một cái bình nhỏ rồi nhìn Lâm Triều Anh nói: “ Khi cô nương nhìn cái bình này, chắc sẽ biết ta là ai?” Lâm Triều Anh tùy ý nhìn thoáng qua cái bình có hình dáng quen thuộc trên tay hắc y nam tử, Lâm Triều Anh lập tức hiểu rõ thân phận đối phương. Bởi vì cái bình nhỏ hắc y nam tử cầm trên tay, chính là bình sứ "Ngọc phong đan" tinh xảo mà đêm qua nàng để lại bên bờ sông thả hoa đăng.

Lâm Triều Anh biết mục đích của đối phương tuyệt đối không chỉ là trả cái lọ hoặc là nói lời cảm tạ, dù sao này nam nhân này nhìn thế nào cũng là cái loại vừa lạnh lùng vừa ngoan độc nhân, dù là nàng có ân với hắn, nhưng nếu đứng trước ích lợi hắn tất nhiên sẽ không do dự lựa chọn ích lợi. Đừng hỏi là vì sao chỉ trong mấy câu nói ngắn ngủi mà nàng có thể nhìn ra bản chất của đối phương, chỉ có thể nói là do thời gian lắng đọng lại khiến nàng càng thêm thành thục và lão luyện đi.

Nam nhân thấy Lâm Triều Anh vẫn bình thản không vui không buồn như cũ, thì có chút nghi hoặc, nhưng vẫn làm ra vẻ nhiệt tình nói: “Tại hạ họ kép Âu Dương tên một chữ Phong. Hôm qua bị kẻ gian hãm hại nên bị thương, nếu không có cô nương tương trợ, tặng cho tại hạ bình "Ngọc phong đan", nói không chừng tại hạ sẽ không có cách nào khôi phục võ lại công như trước, tại hạ xin cảm tạ cô nương.”

Sau khi nghe hắn tự giới thiệu, Lâm Triều Anh càng thêm xác định người này không phải là hạng người lương thiện gì. Âu Dương Phong, một trong ngũ tuyệt của sau này tây độc Âu Dương Phong. Cho dù "kiếp trước" nàng quanh năm ở Cổ Mộ không quan tâm đến việc trong giang hồ, nhưng đối với "Tây độc" tà ác này thì cũng biết một ít. Vì thế, Lâm Triều Anh không chút do dự đem tên tự xưng là Âu Dương Phong - tây độc của tương lai này phân chia vào trong hàng ngũ nhân vật nguy hiểm.

Nhưng mà tất nhiên dù nàng đối với phẩm hạnh của đối phương không đồng tình cho lắm, nhưng Lâm Triều Anh vẫn như cũ không có gán tội cho Âu Dương Phong, đáp: “Cứu một mạng người, còn hơn xây bảy tòa tháp. Đối với ta mà nói, chẳng qua là chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, Âu Dương công tử không cần quá khách khí”.

Âu Dương Phong nghe Lâm Triều Anh nói xong liền cười nói: “Cô nương thiện tâm, không đem chuyện này để ở trong lòng. Nhưng nếu tại hạ thiếu cô nương một cái ân huệ như thế, sẽ cảm thấy trong lòng không thoải mái. Mong cô nương cho tại hạ biết danh tính, để sau này nếu cô nương có việc gì cần tại hạ trợ giúp, tại hạ nhất định không thoái thác.”

Lâm Triều Anh kinh ngạc, tên Âu Dương Phong nói nghe thật hay nghe như là hẳn là một người có ân tất báo vậy. Nhưng cũng lập tức hiểu rõ dù sao, không phải người xấu nào cũng đều hung thần ác sát viết lên mặt hai chữ "người xấu", hiển nhiên Âu Dương Phong là loại xấu ở trong xương, còn mặt ngoài làm vẻ đạo mạo, chân thành. Lâm Triều Anh cũng không muốn gây thù chuốc oán với một trong ngũ tuyệt tương lai, nên nhàn nhạt nói: "Tiểu nữ tử họ Lâm tên Triều Anh, còn về báo đáp thì Âu Dương công tử chỉ cần đem trả lọ của "Ngọc phong đan" lại cho ta là được."

Nghe nàng nói xong Âu Dương lúc này hoàn toàn sửng sốt, hẳn nghĩ nữ tử lạnh lùng này một là sẽ đưa ra một yêu cầu gì đó hoặc là dứt khoát là tỏ ra thanh cao nói cái gì đều không muốn, nhưng tuyệt đối không ngờ tới chính là nàng muốn hẳn trả cho nàng cái lọ của 'ngọc phong đan'.

Lâm Triều Anh thấy Âu Dương Phong hình như có chút nghi hoặc, tốt bụng giải thích: "Dùng loại bình này để chứa "Ngọc phong đan" thì có thể bảo toàn được dược hiệu, mà loại vật liệu làm chiếc lọ này cũng không phải dễ kiếm."

Âu Dương Phong nghe Lâm Triều Anh giải thích xong, liền đem cái bình đưa cho Lâm Triều Anh. Chính xác mà nói, là hẳn trả lại cho nàng mới đúng, dù sao cái bình này vốn là của Lâm Triều Anh. Sau khi Lâm Triều Anh nhận cái bình liền trở về phòng nghỉ ngơi, mà tất nhiên Âu Dương Phong cũng không đi theo. Mà lúc Lâm Triều Anh nghỉ ngơi khỏe, ôm Hàn Ly đi trả phòng, thì Âu Dương Phong đã sớm mất đi mất. Lâm Triều Anh tuyệt đối không ngờ chỉ vì một lần lòng tốt nổi lên mà đổi lấy mười mấy năm dây dưa. Nhưng mà tất nhiên việc này đều là ở tương lai.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hiện tại Âu Dương Phong còn chưa phải tây độc, nhưng ở trên giang hồ coi như là có danh tiếng. Đương nhiên, cũng không phải là danh tiếng

tốt đẹp gì. Mà hẳn đối với Lâm Triều Anh như vậy, chỉ là do tò mò đối với một nữ tử rất cao võ công lại thiện lương mà thôi. Mà ấn tượng của Lâm Triều Anh đối với Âu Dương Phong, cũng chẳng phải tốt đẹp lắm.

LINK Truyện:

Lâm Triều Anh Sống Lại <http://truyenhayhoan.com/doc-truyen/lam-trieu-anh-song-lai-2766129.html>

LINK Chương này:

Chương 9: Âu dương phong - Tây độc của tương lai

<http://truyenhayhoan.com/doc-truyen/lam-trieu-anh-song-lai-2766129/chuong-10.html>